le head öppetuſt andis ja moistis neile kohhut. Kui Wilistid ſedda ſaid kuulda, ſiis moiſtſid nemmad kül ſeſt, et isse wallitſusse assi nüüd Israelile ſanud, kui prohwet Samuel hakkand wallitſema. Wilistid arwaſid ſiis nüüd ennam mitte aega ollewad nenda rahhul seista, ſepärraſt läkſid nemmad aegſaste Israeli wasto ta ſöddima. Said teiſed ſedda kuulda, ſiis tulli ſeſuggune kartus nende peäle, et nemmad tullid Samueli jure tedda palluma, et ta piddi Jehowa palluma, et nemmad ſaakſid Wilistide käest peästetud. Samuel teggi ſedda ka, ja ohwerdas pölletamisse ohwrit se asja pärraſt. Jummal wõttis ka temma palwet nenda wasto, et kui Wilistid ollid peäle tullemas, ſiis laskis Jehowa nenda mürristada, et waenlaſed ſe ſure mürrina pärraſt wägga hakkaſid

kartma, ja ſiis lõdi neid ka mahha. Selle imme asja pärraſt laskis Samuel üht tähtkiwwi ſenna panna, ſellele ſai ſe nimmi Eben-Eſer, ſeſt ta ütles: Seie male on Jehowa meid aitnud.

Senni kui Samuel ka wallitſemas olli, ſiis olli Israeli rahwal ikka hea põlli ja woimus kä. Kui nüüd Samuel ni wannaks ſai, et temma ei joudnud mitte ſedda rasket ammetit ükſi üllespiddada, ſiis panni ta ommad poiad ka kohtomõistiaks, kes olli Joel ja teine Abia; agga nemmad ei olnud mitte niſugguſed kui nende wanna issa Samuel, ſeſt nemmad noudſid kasso tagga, ja wõtſid melehead, nemmad pöörſid õiguſt kõwweraks, et rahwa meel pahhaks ſai; ſeſt nemmad ollid jo öppind Samueli käest ikka õiguſt ſama, ja nüüd ſai ſe luggu teiſt wiſi. Sepärraſt tullid

Is-